

Arrest

nr. 199 024 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. Wuyts
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2009 wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen.

Tengevolge een aanvraag van 9 juni 2009 verkrijgt de verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van mevrouw A.F.(...).

Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 juli 2011. De verzoeker heeft er geen beroep tegen ingediend.

Op 2 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 oktober 2011. Aan de verzoeker wordt tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoeker nam kennis van deze beslissingen op 14 februari 2012, doch diende er geen beroep tegen in.

Op 22 augustus 2017 wordt de verzoeker nogmaals bevolen op het grondgebied te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek (bijlage 13). Nog op 22 augustus 2017 beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). De voormelde bijlagen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 22 augustus 2017. Ook tegen dit bevel en tegen dit inreisverbod diende de verzoeker geen beroep in.

Op 22 januari 2018 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 24 augustus 2018, en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

naam : A.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1984

geboorteplaats : Nador

nationaliteit : Marokko

alias :

S. A., (...)

A. S., (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 05.01.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor 6 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 06.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het repetitief karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene werd op 22.08.2017 onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 05.01.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor 6 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 06.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het repetitief karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen op 12.03.2009, op 26.05.2011, op 14.02.2012 en op 22.08.2017. Het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 14.04.2011 werd er einde gesteld (sic) aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21), beslissing hem betekend op 26.05.2011. De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.09.2011 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 26.10.2011 onontvankelijk verklaard.

In het document "Hoorrecht" dd.28.09.2017 verklaart betrokkene een duurzame relatie te hebben in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Bovendien verklaart hij veel familieleden te hebben op het grondgebied, waaronder een zus, een tante en aantal ooms.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 05.01.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor 6 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 06.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het repetitief karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen op 12.03.2009, op 26.05.2011, op 14.02.2012 en op 22.08.2017. Het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

(...)"

Nog op 22 januari 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod van acht jaar. Dit inreisverbod, dat eveneens werd ter kennis gebracht op 24 januari 2018 en dit onder de vorm van een bijlage 13sexies, is de tweede bestreden akte.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden akte, dit is het inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies dd. 22 januari 2018)

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Wat het uiterst dringend karakter bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden akte betreft, moet worden gewezen op het volgende:

Het aan de verzoeker op 24 januari 2018 betekende inreisverbod van acht jaar is een verbodsmaatregel die inhoudt dat hem voor de erin bepaalde termijn van acht jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...].”

Artikel 74/11, § 3 van dezelfde wet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt echter de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, punt 49).

In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend. Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 40- 41).

In casu blijkt, en staat het buiten betwisting, dat de verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat werd opgelegd bij beslissing van 22 augustus 2017. Het blijkt niet dat de

verzoeker tegen dit eerdere inreisverbod een beroep indiende. De advocaat van de verzoeker erkent ter terechtzitting dat voormeld inreisverbod thans definitief is. Gelet op het arrest Ouhrami, moet dus worden vastgesteld dat de verzoeker, vanaf het ogenblik dat de eerste bestreden akte ten uitvoer wordt gelegd door de verwijdering naar het land van herkomst, hoe dan ook gedurende drie jaar de rechtsgevolgen (toegangs- en verblijfsverbod) zal ondergaan van het definitieve inreisverbod van drie jaar opgelegd bij beslissing van 22 augustus 2017. Er valt bijgevolg niet in te zien waarom een dringende behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden inreisverbod van acht jaar, zich *in casu* opdringt. De termijn waarbinnen het vorige inreisverbod haar rechtsgevolgen sorteert, dit is drie jaar, volstaat immers ruimschoots om de vordering te behandelen volgens de gewone schorsingsprocedure.

Ter terechtzitting werd aan de advocaat van de verzoeker gevraagd waarom de gewone schorsingsprocedure niet zou volstaan gelet op het gegeven dat er sowieso reeds een definitief inreisverbod van drie jaar geldt vanaf het ogenblik dat de verzoeker wordt verwijderd naar zijn land van herkomst. De advocaat van de verzoeker stelt dat er wel urgentie is bij de onderhavige vordering, omdat het inreisverbod de contacten tussen de verzoeker en zijn vriendin bemoeilijkt en omdat het hem ook onmogelijk maakt om voor de rechter te verschijnen. Deze nadelen zijn echter niet enkel verbonden aan het thans opgelegde inreisverbod, maar ook en in de eerste plaats aan de tenuitvoerlegging van het definitieve inreisverbod van drie jaar opgelegd bij beslissing van 22 augustus 2017. Een eventuele schorsing van het huidige inreisverbod van acht jaar, kan niet wegnemen dat de verzoeker sowieso gedurende drie jaar geen toegang en verblijf kan hebben. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de advocaat van de verzoeker nalaat om te verduidelijken waarom de voormelde termijn van drie jaar niet zou volstaan om te vermijden dat het bijkomende nadeel, verbonden aan het feit dat thans een inreisverbod wordt opgelegd dat vijf jaar langer rechtsgevolgen sorteert, zich zou voltrekken.

De verzoeker maakt, in de hierboven geschetste omstandigheden, geenszins aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover zij het bestreden inreisverbod van 22 januari 2018 (bijlage 13*sexies*), tot voorwerp heeft.

Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), kan de onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies* dd. 22 januari 2018)

3.1. Over de rechtsmacht van de Raad en over de ontvankelijkheid

3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 22 januari 2018, die in de bijlage 13*septies* is vervat.

Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 22 januari 2018.

3.1.2. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. De verweerder meent dat de verzoeker geen belang heeft bij de onderhavige vordering omdat het hem reeds op grond van het definitieve inreisverbod van drie jaar, opgelegd bij beslissing van 22 augustus 2017, verboden is toegang te hebben en te verblijven op het Schengengrondgebied. De verweerder verwijst hiertoe naar een zeer recent arrest van de Raad van State van 11 januari 2018.

Het door de verweerder geciteerde arrest van de Raad van State (RvS 11 januari 2018, nr. 240.394) stelt echter enkel dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet kan worden verworpen om reden dat de geldingstermijn van het eerdere inreisverbod van drie jaar reeds zou zijn verlopen op het moment van de uitspraak (*"Il résulte de tout ce qui précède que l'arrêt attaqué n'a pas pu rejeter légalement la seconde fin de non-recevoir du requérant en cassation en se basant sur la circonstance que l'interdiction d'entrée de trois ans était échue lors du prononcé, soit à la date du 21 avril 2017."*) Nergens in het door de verweerder geciteerde arrest kan evenwel gelezen worden dat de exceptie in dergelijk geval moet worden aangenomen.

Bovendien verliest de verweerder uit het oog dat de eerste bestreden akte de verzoeker niet enkel beveelt het grondgebied te verlaten, maar dat er tevens geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan én een gedwongen grensleiding wordt voorzien. De verweerder maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij desbetreffend evenmin over enige discretionaire bevoegdheid zou beschikken.

De exceptie wordt bijgevolg verworpen.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering gericht tegen een verwijderingsmaatregel, *quod in casu*, wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, eerste lid en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende als reden: (...)

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.

In casu houdt de bestreden beslissing geen enkele rekening met de huidige persoonlijke situatie van verzoeker.

Zoals aangehaald heeft verzoeker al geruime tijd een relatie met mevrouw E. S. (stuk 3).

Het staat aldus onbetwistbaar vast dat verzoeker met mevrouw E. een gezin vormt.

Verwerende partij stelt hieromtrent eenvoudigweg dat er met het gezinsleven van verzoeker geen enkele rekening kan worden gehouden omdat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker en zijn vriendin een gezin vormen.

Deze redenering van verwerende partij kan niet gevolgd worden.

Verwerende partij stelt immers dat verzoeker duidelijk aangeeft dat hij met mevrouw E. S. een duurzame relatie heeft en aldus met haar een gezin vormt.

Verzoeker kan niet begrijpen dat de verwerende partij dan toch opeens stelt dat het niet aannemelijk zou zijn dat hij met zijn vriendin geen gezin zou vormen.

Verzoeker brengt hierbij dan ook de identiteitskaart van zijn vriendin bij teneinde duidelijk te maken dat hij met haar een daadwerkelijke relatie heeft (stuk 3).

Deze relatie is daarenboven ook aangehaald door de vorige raadsman van verzoeker in de procedure voor de Correctionele Rechtbank te Mechelen.

Er kan dan ook geen twijfel over zijn dat verzoeker een gezin vormt met zijn vriendin, mevrouw E. S..

Gelet op het feit dat verzoeker aldus duidelijk een duurzame relatie heeft met mevrouw E. S., dient hiermee ook rekening te worden gehouden, hetgeen in casu echter niet gebeurd is.

Dit wordt zelfs bevestigd door verwerende partij dewelke, hetzij verkeerdelijk, heeft gesteld dat verzoeker in huidige casu niet onder het toepassingsgebied van art. 8 §1 EVRM zou vallen en dat er hieromtrent dan ook rekening mee kan worden gehouden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Verwerende partij stelt vervolgens dat met het feit dat verzoeker zijn naaste familie in België woont in huidige casu niet ter zake doet.

Verwerende partij stelt dat aangezien verzoeker niet afhankelijk is van een van deze familieleden en dat zij niet van hem afhankelijk zouden zijn, dat zij niet onder de toepassing van art. 8 E.V.R.M. vallen.

Voor het overige verwijst verwerende partij voornamelijk nog naar een aantal eerdere veroordelingen dewelke verzoekende partij heeft opgelopen om op basis hiervan te stellen dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schade.

Er dient echter wanneer er sprake is van het algemeen belang en het individueel belang steeds een billijke en correcte afweging hieromtrent te worden gemaakt, hetgeen in casu duidelijk niet gebeurd is, aangaande de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

“De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17april2014, nr. 41736/10, Paposhviliv. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;

- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd,”

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven aangehaalde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden met verscheidene van deze criteria:

Ten eerste verblijft verzoeker reeds meer dan 16 jaar in België.

Ten tweede is het duidelijk dat verzoeker een gezin vormt met zijn vriendin mevrouw E. S..

Ten derde gaat verwerende partij op geen enkele manier na hoe de situatie is in Marokko en de problemen die verzoeker hier kan ondervinden.

Dit terwijl Marokko een land is dat de mensenrecht niet respecteert:

Marokko heeft twee medewerkers van mensenrechtenorganisatie Amnesty International opgepakt, ondervraagd en het land uitgezet.

(De Morgen, Marokko zet Amnesty-medewerkers land uit na start onderzoek mensenrechten, 2015, <https://www.demorgen.be/buitenland/marokko-zet-amnesty-medewerkers-land-uit-na-start-onderzoek-mensenrechten-b099a012/>).

Amnesty International uit in haar nieuw verslag over mensenrechten, scherpe kritiek op Marokko. De onderdrukking van de vrijheid van meningsuiting, de situatie in de Sahara en het 'wijdverspreide' gebruik van marteling, zijn zoveel slechte punten aangehaald in het 2013-rapport van AI.

(X, Kritiek Amnesty International op mensenrechten Marokko, 2013, <https://www.bladna.nl/amnesty-international-mensenrechten-marokko,06155.html>)

“De Marokkaanse autoriteiten voerden de voorbije week een golf aan massa-arrestaties uit in de Rif, in het noorden van Marokko.

...

Sommige arrestanten kregen geen toegang tot een advocaat. Volgens sommige advocaten die hun cliënten zagen in de rechtbank in Al Hoceima, hadden die zichtbare verwondingen en verklaarden ze te zijn mishandeld bij hun arrestatie.

...

“We vrezen dat deze arrestatiegolf een bewuste poging is om betogers in de Rif te straffen voor maanden van vreedzame betogingen. Het is essentieel dat de Marokkaanse autoriteiten het recht op vrijheid van meningsuiting en het recht om vreedzaam te betogen respecteren. Personen die beschuldigd worden van een wettelijk erkend misdrijf, moeten toegang krijgen tot een eerlijk proces.”

(Amnesty International, Marokko: betogers in de RIF gestraft met massa-arrestaties, 2017, <https://www.amnesty-international.be/nieuws/marokko-betogers-in-de-rif-gestraft-met-massa-arrestaties>)

“Volgens de mensenrechtenorganisatie is de situatie achteruit gegaan, terwijl men streeft naar aanzienlijke vooruitgangen. Vooral het gebruik van foltering en politieke processen is tegen het zere been van AMDH. In een rapport, dat 200 pagina's telt, stelt de organisatie dat veiligheidstroepen nog steeds onderdrukken, provocatie en intimidatie gebruiken. Het rapport werd gisteren gepresenteerd in Rabat.”

(X, <http://nieuws.marokko.nl/28138/opnieuw-kritiek-op-mensenrechten-marokko/>)

Slagen, waterboarding en psychologisch en seksueel geweld behoren volgens Amnesty International tot de folterpraktijken, waarmee de Marokkaanse veiligheidsdiensten bekentenissen van verdachten afdwingen.

(Het Laatste Nieuws, Amnesty International bericht Marokko van folterpraktijken, 2015, <http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/2329885/2015/05/20/Amnesty-International-beticht-Marokko-van-folterpraktijken.dhtml>)

“In Marokkaanse gevangenissen wordt nog steeds gemarteld, ondanks een wettelijk verbod. Dat zegt Amnesty International in een nieuw rapport dat 173 gevallen van marteling en mishandeling beschrijft. Die vonden plaats tussen 2010 en 2014.”

(De Volkskrant, Marokko martelt gevangenis ondanks verbod, 2015, <http://www.volkskrant.nl/buitenland/marokko-martelt-in-gevangenis-ondanks-verbod-a4034696/>)

“Wij hebben reeds herhaaldelijk gewezen op de schendingen van de mensenrechten in Marokko, waarvan in dit geval burgers van de Gemeenschap het slachtoffer zijn. Uit een recent verslag van het Spaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken over de situatie van de 83 Spaanse gevangenen in Marokkaanse gevangenissen blijkt dat deze gevangenen in onmenselijke omstandigheden worden vastgehouden: overbevolkte cellen, geweld, slechte voeding en gebrek aan medische zorg, met als gevolg een grote verspreiding van besmettelijke ziekten.”

(Parlementaire vragen, Schriftelijke vraag Willy Meyer Pleite aan de Commissie, 2007, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+WQ+E-2007-4850+0+DOC+XML+V0//NL>)

“Aframmelingen, bijna-verdrinkingen en gevangenen die urenlang in een positie met de lugubere naam ‘roast chicken’ zijn geplaatst. Het zijn een paar van de meest schokkende voorbeelden uit een vandaag gepubliceerd rapport over martelingen in Marokko. En pijnlijk genoeg doen ze denken aan een tien jaar geleden gepubliceerde roman over de zwarte geschiedenis van de Marokkaanse martelgevangenissen.”

(Van de Wiel C., Martelingen in modelland Marokko, 0215, <https://www.vn.nl/via-deze-roman-leerde-de-wereld-over-marokkaanse-martelgevangenissen/>)

“Onder de aanwezigen waren verschillende Belgisch-Marokkaanse families met verwanten die momenteel achter de tralies zitten in Marokko. “Hun rechten worden er met de voeten getreden. Er is sprake van foltering en het afleggen van verklaringen onder dwang”, zegt Luk Vervaeke van het Comité.”

(Het Laatste Nieuws, Familie van gedetineerden in Marokko protesteert voor Antwerps consulaat, 2013, <http://www.hln.be/hln/nl/957/Binnenland/article/detail/1627190/2013/05/05/Familie-van-gedetineerden-in-Marokko-protesteert-voor-Antwerps-consulaat.dhtml>)

Het staat dan ook onomstotelijk vast dat Marokko de mensenrechten schendt en dan met name de mensenrechten van gedetineerden en personen die door de politie worden vastgehouden.

Verzoeker kan zich ook niet bij enige problemen op de politie beroepen om hem te beschermen, daar zij natuurlijk net degene zijn die tot de schending van de mensenrechten overgaan.

Het is daarnaast ook zo dat verzoeker arm is en bij terugkeer ook de smeergelden die de douaniers en andere ambtenaren vereisen en hierdoor ook blootgesteld wordt aan de eerder vermelde schending van mensenrechten:

“De Marokkaanse politie wordt opnieuw geteisterd door een corruptiezaak. Een commissaris en zijn medeplichtige werden eerder deze week op heterdaad betrapt.”

(X, Corrupte commissaris opgepakt in Salé, 2017, <https://www.bladna.nl/corrupte-commissaris-sale,17891.html>)

In Marokko is de corruptie tot in het koninklijk paleis geslopen, zo staat in Amerikaans diplomatiek verkeer dat door WikiLeaks is onthuld en dat door de Spaanse kwaliteitskrant El País is ingekeken.

(De Standaard, Wikileaks: Corruptie in Marokko tot in koninklijk paleis, 2010, http://www.standaard.be/cnt/dmf20101203_079)

Zij ging in Marokko de familie opzoeken van Mouhcine Fikri, de visverkoper die werd geplet in een vuilniswagen. “De corruptie moet aangepakt worden. Er zijn nog zoveel méér Mouhcines die elk moment vermorzeld kunnen worden”, zeggen zij.

(De Morgen, Vechten tegen de corruptie in Marokko: Ik wil gerechtigheid, 2016, <https://www.demorgen.be/buitenland/vechten-tegen-de-corruptie-in-marokko-ik-wil-gerechtigheid-bef7dd95/>)

“Marokkaanse migranten die tijdens de jaarlijkse zomervakantie de straat van Gibraltar overstaken, kregen tot voor kort bij aankomst in de noordelijke havenplaats Tanger steevast te maken met hordes corrupte douane-ambtenaren, die allemaal een slaatje wilden slaan uit hun vermeende weelde. In de auto dóór Marokko op weg naar het geboortedorp in het Rifgebergte of het zuiden stuitten ze wederom op eindeloze controles van corrupte gendarmes en politiemannen waaraan ‘tol’ moest worden afgedragen.”

(De Haas H., Migranten veranderen het aanzien van Marokko. Rabat maakt de kippen met gouden eieren tegenwoordig het hof, 2004, ZemZem: Tijdschrift over het Midden-Oosten, Noord-Afrika en islam, 57-63)

Ten vierde heeft verzoekende partij er ook duidelijk op gewezen dat zijn naaste familie en verdere sociale en culturele banden zich allemaal in België bevinden en hier diende aldus wel degelijk rekening mee te worden gehouden.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing dd. 22 januari 2018 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat eveneens een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker op het eerste gezicht niet duidelijk maakt op welk punt de motivering in de eerste bestreden akte hem niet toelaat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 vreemdelingenwet. In tegendeel blijkt uit het betoog van de verzoeker dat hij er afdoende kennis van heeft op welke gronden, in rechte en in feite, de bestreden verwijderingsbeslissing berust. De verzoeker argumenteert dat hij niet akkoord kan gaan met de geboden motivering, doch een dergelijke inhoudelijke kritiek betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM op zich geen verplichting inhouden tot een formele motivering dienaangaande in de verwijderingsbeslissing. Bovendien zijn in de eerste bestreden akte wel degelijk de feitelijke vaststellingen opgenomen als waarom de verwijdering van de verzoeker geen inbreuk inhoudt op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, eerste lid, van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht dus niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het betoog van de verzoeker blijkt voorts dat hij tevens aanvoert dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden in de mate dat er ten onrechte geen of niet voldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezins- en familielevens in België. Dit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat een specifieke zorgvuldigheidsplicht oplegt bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, houdt inderdaad in dat de verweerder bij het treffen van de eerste bestreden akte rekening moet houden met verzoekers gezins- en familielevens.

Aangezien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de bestreden verwijderingsbeslissing dus uitvoering geeft aan Unierecht, moet het begrip 'gezins- en familielevens' worden geïnterpreteerd in de zin van artikel 7 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat eveneens, in artikel 52.3, bepaalt dat aan artikel 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte moet worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat onder meer het recht op eerbiediging van familie- en gezinslevens en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinslevens, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinslevens wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinslevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden verwijderingsbeslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinslevens' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dus een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoeker argumenteert dat hij een daadwerkelijk gezinsleven heeft in België met mevrouw E.S. en brengt als bewijs van dit gezinsleven een kopie bij van de identiteitskaart van deze vrouw. Met dit gezinsleven zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden.

Uit de bestreden akte blijkt echter dat omtrent deze beweerde gezinsrelatie, het volgende werd gesteld:

“In het document ‘Hoorrecht’ dd.28.09.2017 verklaart betrokkene een duurzame relatie te hebben in België. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.”

De verweerder stelt zich zodoende op het standpunt dat de verzoeker zijn beweerde gezinsrelatie niet aannemelijk heeft gemaakt. Met de loutere voorlegging van een kopie van de identiteitskaart van verzoekers beweerde partner, toont de verzoeker evenwel niet aan dat deze vaststellingen incorrect zouden zijn of dat zij zouden berusten op een onzorgvuldige feitenvinding. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt, wanneer hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij al geruime tijd een duurzame relatie heeft met mevrouw E.S., wier identiteitskaart hij in kopie bijbrengt. De loutere bewering van de verzoeker dat hij met deze vrouw een gezin vormt, volstaat uiteraard niet om concrete en daadwerkelijk beleefde nauwe banden aan te tonen die door artikel 8 van het EVRM worden beschermd. Bijgevolg maakt hij op het eerste gezicht evenmin aannemelijk dat de bestreden verwijderingsmaatregel enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven zou miskennen.

De verzoeker verwijst tevens naar zijn “naaste familie” in België. De verzoeker betwist echter niet, zoals vermeld in de eerste bestreden akte, dat hij niet afhankelijk is van deze familieleden zodat deze banden niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De verweerder motiveert dienaangaande als volgt:

“Bovendien verklaart hij veel familieleden te hebben op het grondgebied, waaronder een zus, een tante en aantal ooms.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”

Deze beoordeling is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat inderdaad oordeelt dat artikel 8 van het EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Aangezien de verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift nalaat enig begin van bewijs bij te brengen van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten opzichte van deze of gene van zijn naaste familieleden die in België verblijven, maakt hij op het eerste gezicht ook op dit punt niet aannemelijk dat de bestreden verwijderingsbeslissing de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming zou schenden.

Nu op het eerste gezicht geen enkel element voorligt dat toelaat het bestaan van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleden vast te stellen, diende de verweerder ook geen belangenafweging door te voeren in het licht van de door de verzoeker vermelde Bultif/Uner-criteria. Een dergelijke belangenafweging dringt zich immers enkel op wanneer er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of familiebanden, *quod non in casu*. De verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de door hem genoemde arresten van de Raad, die bovendien hoe dan ook geen precedentwerking kennen.

Waar de verzoeker tot slot nog vaagweg verwijst naar zijn "*verdere sociale en culturele banden*" in België, stelt de Raad vast dat hij ter zake geen enkele concrete duiding geeft omtrent de precieze omvang van de banden die hij met de Belgische samenleving heeft ontwikkeld. Nog minder legt hij enig begin van bewijs voor van dermate nauwe banden die constitutief zouden zijn voor een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook op dit punt wordt *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. In de mate dat de verzoeker met zijn kritiek omtrent zijn sociale en culturele banden zou doelen op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad nog op dat dit artikel geenszins voorziet dat bij het treffen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met deze of gene sociale en culturele banden met België.

De verzoeker betoogt tot slot dat de verweerder niet heeft nagegaan welke problemen de verzoeker in Marokko kan ondervinden en wat aldaar zijn situatie is. De verzoeker stelt dat Marokko de mensenrechten niet respecteert en hij verwijst hiertoe naar een aantal krantenberichten en rapporten beschikbaar op verschillende websites.

Dienaangaande merkt de Raad, samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, op dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden verwijderingsmaatregel werd gehoord omtrent de redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker op 28 september 2017 de uitdrukkelijke vraag werd gesteld of er redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Marokko, en zo ja, de welke. De verzoeker antwoordde toen enkel dat hij inderdaad redenen heeft omdat hij een duurzame relatie heeft en omdat zijn familie hier woont. De verzoeker bracht echter geen enkel element naar voor betreffende enig reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Waar de verzoeker thans voor het eerst met de door hem aangehaalde algemene bronnen van informatie lijkt aan te geven dat een terugkeer naar Marokko strijdt met artikel 3 van het EVRM omwille van de mensenrechtenschendingen van gedetineerden en personen die door de politie worden vastgehouden en gelet op de smeergelden die door corrupte douaniers en andere ambtenaren worden gevraagd, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat om de door hem geciteerde algemene informatie te betrekken op zijn persoonlijke situatie. De verzoeker legt niet uit waarom hij zich in de door deze informatie beschreven gevallen zou bevinden. Zo geeft hij bijvoorbeeld niet aan waarom hij in Marokko in de gevangenis zou terecht komen of zou worden afgeperst door douaniers of ander ambtenaren.

Er dient op te worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk aan te tonen op voornoemd artikel. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu beperkt de verzoeker zich echter tot de loutere verwijzing naar een aantal algemene bronnen van informatie die niet hemzelf betreffen. Hij maakt echter op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat hij persoonlijk, bij terugkeer naar Marokko, de in deze informatie vermelde behandeling riskeert te ondergaan. Met een dergelijk vaag betoog, toont de verzoeker op het eerste gezicht niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij tengevolge van de bestreden verwijderingsmaatregel een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Marokko in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Na een prima facie onderzoek van het eerste middel, stelt de Raad vast dat de verzoeker geen schending heeft aangetoond van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het eerste middel is op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

3.2.2.2. De verzoeker voert tevens een tweede middel aan. Uit het betoog ter ondersteuning van dit tweede middel blijkt echter dat dit middel enkel is gericht tegen de tweede bestreden akte, dit is het inreisverbod van acht jaar. Deze betwisting dient echter niet te worden onderzocht in de huidige stand van het geding, aangezien reeds werd vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens het gebrek aan urgent karakter ervan dient te worden verworpen voor zover zij de tenuitvoerlegging betreft van het bestreden inreisverbod.

3.2.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige vertrektermijn dat tot de schorsing kan aanleiding geven. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft de eerste bestreden akte af te wijzen.

3.3. Uit wat voorafgaat volgt dat voor geen van beide bestreden aktes voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor de vordering moet worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE